

Arrest

nr. 298 350 van 8 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die door de Duitse autoriteiten een Schengenvisum geldig van 4 juli 2011 tot 3 augustus 2011 wordt toegekend, betreedt op 14 juli 2011 het Schengengrondgebied. Zij wordt door de gemeente Menen op 27 juli 2011 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, die haar verblijf toelaat tot 3 augustus 2011.

1.2. Op 8 december 2011 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot, een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 7 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dezelfde dag wordt beslist tot de afgifte aan verzoekster en haar echtgenoot van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 18 februari 2013 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot, een tweede aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 april 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dezelfde dag wordt beslist tot de afgifte aan verzoekster en haar echtgenoot van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor drie jaar.

1.4. Verzoeksters echtgenoot wordt op 23 oktober 2013 gerepatriëerd naar Armenië.

1.5. Op 3 mei 2022 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 25 april 2023 de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2022 werd ingediend door :

*[V.N.] (geen R.R.)
Geboren te [...] op [...]
Ook gekend als: [A.N.]
Nationaliteit: Armenië
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 14.07.2011 in België aankwam, samen met echtgenoot, met een toegelaten verblijf tot 03.08.2011. Hun eerste aanvraag 9bis werd negatief afgesloten op 07.08.2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 16.08.2012. Hun tweede aanvraag 9bis werd eveneens negatief afgesloten en ging gepaard met een bijlage 13sexies, hen betekend op 18.04.2013. Op 16.10.2013 werd haar echtgenoot aangetroffen bij een administratieve controle waarbij hij verklaarde dat zijn echtgenote in Nederland verblijft. Hij werd door onze diensten gerepatriëerd naar Armenië op 23.10.2013. Op 14.05.2017 komt mijnheer terug naar de Schengen zone, middels een Duits visum type C, geldig van 12.05.2017 tot 10.07.2017. Op 29.01.2022 keert hij vrijwillig terug naar Armenië. Wat betrokkene zelf betreft, het administratief dossier bevat geen enkel bewijs van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied van 16.10.2013 (negatieve woonstcontrole) tot huidige aanvraag 9bis. Ook bij huidige aanvraag 9bis worden geen objectieve stukken voorgelegd waaruit haar aanwezigheid blijkt (ze legt enkel vijf niet identificeerbare getuigenverklaringen voor).

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat

de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Het feit dat haar dochter de Belgische nationaliteit heeft verworven en samen met haar gezin in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij financieel ten laste genomen wordt door haar dochter, ter staving waarvan zij enkele loonfiches van haar dochter voorlegt. Echter, het louter voorleggen van loonfiches van haar dochter is onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van (financiële) afhankelijkheid. De loonfiches tonen enkel aan dat haar dochter hier een inkomen geniet uit arbeid maar niet dat haar moeder financieel afhankelijk is van haar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij inmiddels bijna 68 jaar is en meer en meer zou kampen met fysieke kwaaltjes, waardoor zij een verminderde zelfredzaamheid zou hebben en afhankelijk geworden zou zijn van feitelijke mantelzorg, die door het gezin van haar dochter verleend zou worden. Hierdoor zou zij voldoen aan het profiel van kwetsbare groep. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene legt namelijk geen enkel medisch stuk voor waaruit zou moeten blijken dat zij omwille van haar leeftijd minder zelfredzaam zou zijn. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen enkel medisch stuk ter staving van haar loutere beweringen. Het is aan betrokkene om haar beweringen te ondersteunen met minstens een begin van bewijs. De loutere verwijzing naar haar leeftijd is onvoldoende. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de jarenlange zorg voor haar twee kleinkinderen aangezien haar dochter en schoonzoon overdag waren gaan werken. Echter, ook hiervan wordt geen enkel begin van bewijs voorgelegd. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat haar kleinkinderen reeds meerderjarig zijn en dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt dat op hen betrekking heeft.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen van openbare orde en/of veiligheid zijn in hoofde van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds meer dan elf jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands verworven zou hebben, dat zij een aanzienlijke graad van integratie opgebouwd zou hebben, dat zij stukken zou voorleggen waaruit haar integratie en duurzame lokale verankering zouden blijken en dat zij enkele getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.6. Eveneens op 25 april 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: [V.N.]
geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven: Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand: Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Daar de nota met opmerkingen van verweerder niet werd ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgesteld in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient deze nota, overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, ambtshalve uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekster verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst; dat verzoekster na een ononderbroken verblijf in België van bijna 12 jaar op heden totaal onworteld is t.a.v. haar land van herkomst - Armenië - en o.a. door het feit dat verzoekster hier een leven heeft kunnen

opbouwen in België en hier duurzaam verankerd is ingevolge de samenwoning met het gezin van haar dochter, mevrouw [A.K.] (N.N. [...]) én diens echtgenoot, de heer [N.A.], dewelke hier inmiddels reeds de Belgische nationaliteit verwierven en zij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering ook wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekster t.a.v. haar land van herkomst totaal onthoudt is én al een sterkere binding heeft met België én verzoekster overigens in ARMENIË niets meer bezit en daar zo goed als geen familie meer heeft aangezien deze quasi integraal in België wonen;

dat hieruit volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst, dewelke er trouwens niet is want het is de Belgische ambassade in MOSKOU (Russische Federatie) dewelke bevoegd is voor Armenië; dat dit - zeker gelet op de huidige oorlogssituatie - de praktische onmogelijkheid voor verzoekster ten overvloede aantoont;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 25.04.23 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 aan verzoekster betekend op 03.05.23 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan zij zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingen-wet, geduid dat verzoekster niet aantoont dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor haar plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verweerder een door haar in de verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet of onvoldoende heeft beantwoord. In de tweede bestreden beslissing wordt verzoekster met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Er wordt gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Nog wordt gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht

enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. In de eerste bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekster aan de hand van de in haar aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

3.6. Verzoekster geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat de door haar in de aanvraag aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zij stelt dat deze beslissing blijkt geeft van *“een totaal gebrek aan realiteitszin”* waar hierin geen buitengewone omstandigheden worden aangenomen.

3.7. Verzoekster wijst erop dat zij al meer dan elf jaar ononderbroken in België verblijft en dat zij hier duurzaam is verankerd.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder de duur van het verblijf in België alsook de aangevoerde elementen van integratie in dit land in rekening heeft gebracht. Hij oordeelde evenwel dat het administratief dossier geen enkel (objectief) bewijs bevat van verzoeksters aanwezigheid in België van 16 oktober 2013, toen er een negatieve woonstcontrole plaatsvond, tot de huidige aanvraag en in dit verband enkel vijf niet-identificeerbare getuigenverklaringen voorlagen. Hij oordeelde verder dat de verblijfsduur en de elementen van integratie op zich niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekster geeft weliswaar aan dat zij deze elementen anders beoordeelt, maar toont hiermee niet aan dat de beoordeling van het bestuur onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn en de aangehaalde elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt ook niet dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag alsnog concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen wel kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

3.8. Verzoekster wijst er nog op dat zij in België een leven heeft kunnen opbouwen en hier duurzaam is verankerd door de samenwoning met het gezin van haar dochter, die reeds de Belgische nationaliteit heeft verworven. Zij is dan ook van mening dat zij *“terecht verhinderd”* is om de aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst.

De Raad kan enkel opnieuw vaststellen dat verweerder rekening heeft gehouden met deze elementen, maar heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Hij wijst erop dat het hebben van familieleden in België verzoekster geenszins ontslaat van de verplichting om haar aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Er blijkt volgens verweerder niet dat dit een belemmering vormt om terug te keren naar het land van herkomst om bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland haar aanvraag in te dienen. Hij motiveert nog dat deze verplichting niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van verzoeksters recht op gezins- en privéleven. Hij wijst erop dat dit geen breuk van de familiale relatie met zich meebrengt, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grond-gebied inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volgens verweerder toonde verzoekster ook niet aan dat er in de relatie met haar dochter sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Verzoekster betwist deze motieven niet concreet. Zij geeft met haar kritiek aan het niet eens te zijn met de beoordeling van het bestuur, maar toont niet aan dat deze onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is. In zoverre verzoekster een herbeoordeling door de Raad beoogt, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht – zijn oordeel in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (RvS 30 september 2008, nr. 186.641).

3.9. Verzoekster betoogt in haar middel nog dat zij is verhinderd om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen omwille van *“praktische overwegingen”*. Zij wijst erop dat zij ten opzichte van haar land van herkomst is ontworteld en zij een sterkere binding heeft met België. Zij stelt dat zij in Armenië niets meer bezit en daar zo goed als geen familie meer heeft. Hieruit volgt, volgens verzoekster, dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om een aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor Armenië. Zij wijst er verder op dat er geen dergelijke post bestaat in haar land van herkomst en dat zij zich moet richten tot de Belgische ambassade in Moskou,

Rusland, wat de praktische onmogelijkheid om dit te doen aantoont, daar er rekening moet worden gehouden met de huidige oorlogssituatie.

Er dient echter te worden vastgesteld dat geenszins blijkt dat verzoekster deze elementen voor het nemen van de bestreden beslissingen ter kennis heeft gebracht aan het bestuur. Zij heeft nagelaten om deze elementen in haar aanvraag mee te benoemen als buitengewone omstandigheden. Zoals eerder gesteld, heeft de aanvrager de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Nu blijkt dat verzoekster dit voor de genoemde elementen niet heeft gedaan, kan zij niet voorhouden dat verweerder deze elementen, waarvan hij geen kennis had, in rekening had moeten brengen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Het komt verder niet aan de Raad toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, feiten te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag, op basis van een nieuwe argumentatie, te onderzoeken.

3.10. Verzoekster gaat in haar middel niet concreet in op de eigenlijke motieven van de eerste bestreden beslissing. Zij betwist deze motieven niet, laat staan dat zij ze weerlegt.

3.11. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoeksters uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover hij beschikt.

3.12. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.13. Specifiek wat de tweede bestreden beslissing betreft, betoogt verzoekster dat deze een gevolg is van de eerste bestreden beslissing en bijgevolg in navolging van deze beslissing evenzeer dient te worden vernietigd. In dit verband kan het volstaan op te merken dat uit de voorgaande bespreking niet blijkt dat verzoekster een gegrond middel heeft ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3.14. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS